

**СПРАВА «ПІХУН ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE PIKHUN v.UKRAINE)**

(заява № 63754/09)

Стислий виклад рішення від 12 грудня 2019 рок

Заявник стверджував, що під час затримання працівники міліції застосували до нього фізичне насильство. Заявник неодноразово оскаржував до органів прокуратури жорстоке поводження працівників міліції, однак жодного процесуального рішення прийнято не було.

У грудні 2009 року заявнику було обрано запобіжний захід у вигляді взяття під варту, який був продовжений постановою Ленінського районного суду від 28 січня 2010 року (да-

лі – районний суд). При цьому справа розглядалася без участі заявника та його захисника. 04 лютого 2010 року Апеляційний суд Дніпропетровської області повернув скаргу заявника на зазначену постанову без розгляду. 26 лютого 2010 року районний суд ухвалив постанову про подальше тримання заявника під вартою без зазначення жодного обґрунтування та строків такого тримання.

Кримінальна справа щодо заявника неодноразово поверталась до суду першої інстанції і загалом розглядалась судами до грудня 2018 року, коли суд першої інстанції заклав провадження щодо заявника, оскільки обвинувачення були зняті.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився за статтями 3, 5 і 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на жорстоке поводження працівників міліції та непроведення ефективного розслідування за його скаргами, незаконність тримання під вартою та на тривалість кримінального провадження у його справі.

Європейський суд, розглянувши скарги заявника, зазначив, що до заявника була застосована фізична сила, яка не була необхідною з огляду на його поведінку і дійшов висновку, що відповідне жорстоке поводження у цілому та з урахуванням його мети і суворості становило катування та констатував порушення матеріального аспекту статті 3 Конвенції.

Щодо непроведення ефективного розслідування за скаргами заявника Європейський суд вказав, що вже неодноразово визнавав неприйнятними методи розслідування, схожі на методи розслідування у цій справі, а саме проведення розслідування у формі дослідчої перевірки, яка позбавляла потерпілого права мати офіційний статус та брати ефективну участь у процедурі. Європейський суд дійшов висновку, що жодних серйозних спроб розслідувати твердження заявника про жорстоке поводження вжито не було і констатував порушення процесуального аспекту статті 3 Конвенції.

Тримання заявника під вартою на підставі постанови районного суду від 26 лютого 2010 року було визнано Європейським судом незаконним та необґрунтованим і як результат встановлено порушення пункту 1 статті 5 Конвенції.

Європейський суд констатував порушення пункту 4 статті 5 Конвенції з огляду на проведення засідання суду щодо продовження строку тримання заявника під вартою за відсутності заявника та його захисника, а також відсутність у національному законодавстві на час подій порядку перегляду законності тривалого тримання під вартою після закінчення досудового слідства.

Розглянувши всі надані матеріали, Європейський суд нагадав, що саме національні суди повинні організувати провадження таким чином, щоб воно було швидким та ефективним і констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції, оскільки тривалість кримінального провадження у цій справі була надмірною та не відповідала вимозі «розумного строку».

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. Долучає до розгляду по суті зауваження Уряду щодо прийнятності скарги заявника на жорстоке поводження працівників міліції та відхиляє це зауваження після розгляду по суті;

2. *Оголошує* заяву прийнятною;

3. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції у зв'язку з поводженням працівників міліції, якого зазнав заявник;

4. *Постановляє*, що було порушено статтю 3 Конвенції у зв'язку з непроведенням органами влади ефективного розслідування за скаргою заявника на жорстоке поводження працівників міліції;

5. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 5 Конвенції у зв'язку з триманням заявника під вартою на підставі постанови Ленінського районного суду міста Дніпропетровська від 26 лютого 2010 року;

6. *Постановляє*, що було порушено пункт 4 статті 5 Конвенції у зв'язку з постановою Ленінського районного суду міста Дніпропетровська від 28 січня 2010 року та постановою Апеляційного суду Дніпропетровської області від 04 лютого 2010 року;

7. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції у зв'язку з необґрунтованою тривалістю кримінального провадження щодо заявника;

8. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 11 700 (одинадцять тисяч сімсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди;

(ii) 1 000 (одна тисяча) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявнику, в якості компенсації судових та інших витрат;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

9. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.»